

Urszula Bąk, Andrzej Matoga

Tur Dolny-Busina, gm. Michałów, woj. kieleckie. Stanowisko 3

Informator Archeologiczny : badania 20, 56

1986

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

silnie przepalona glina i piasek /prawdopodobnie ślad po długotrwałej palącej się konstrukcji/. W wypełnisku obiektu 2 - paleniska, które wystąpiło w odległości ok. 1,50 m na południe od obiektu 1 - grobu, znajdowało się w warstwie spalenizny i węglików drzewnych kilkanaście kości zwierzęcych, a przy jego krawędzi południowej znaleziono niewielki fragment ceramiki.

Wyniki tegorocznych badań pozwoliły na jednoznaczne stwierdzenie, że przynajmniej część kopców to groby kurhanowe. Przebadany obiekt jest typem kurhanu o pochówku ziemnym z nasypem piaszczystym. Jedyna znaleziona w kurhanie skorupa nie pozwala na precyzyjne określenie jego chronologii.

Badania będą kontynuowane.

TUR DOLNY-BUSINA, gm. Michałów
woj. kieleckie
Stanowisko 3

Uniwersytet Jagielloński
Instytut Archeologii

Badania prowadzili mgr Urszula Bąk i mgr Andrzej Matoga. Finansował WOAK w Kielcach. Piąty sezon badań. Osada kultury trzcinieckiej oraz osada i cmentarzysko kultury lużyckiej.

Prace skoncentrowano w północno-zachodniej części stanowiska. Przebadano obszar o powierzchni 180 m², eksplorując 23 obiekty osadowe /nr 283-280/ oraz 3 groby ciałopalne /nr 100-102/.

Wśród obiektów osadowych przeważały jamy kultury trzcinieckiej. Posiadały one w rzucie zarys kołisty o śr. 90-120 cm. W profilu były nieckowate, trapezowate lub cylindryczne i osiągały 30-80 cm wysokości. Materiał zabytkowy stanowiła głównie ceramika /m. in. fr. naczyń o esowatym profilu, zdobionych dookołnymi słobkami lub trójką listwą/ i kości zwierzęce; rzadko spotykano wyroby kamienne lub krzemienne.

Jamy kultury lużyckiej w rzucie kołiste /średnica 70-180 cm/ w profilu posiadały nieckowaty kształt i były nieco płytsze w porównaniu do obiektów wyżej opisanych. Na zaliczenie ich do późnej fazy kultury lużyckiej pozwala znaleziony w nich materiał ceramiczny /naczynia szklane i gliniane, zdobione dookołnymi słobkami/ oraz kości zwierzęce. Znalaziono też nie związane z zespołem dwa przęśliki gliniane i glazowaną siekierkę krzemienią oraz liczne fragmenty ceramiki i krzemienie.

Trzy groby jakże wyeksplorowano należały do kategorii pochówków ciałopalnych popielnicowych. Ze względu na charakterystyczny materiał ceramiczny /naczynia szklane i gliniane, zdobione dookołnymi słobkami/ oraz kości zwierzęce, można je łączyć z klasyczną fazą grupy górnośląsko-małopolskiej kultury lużyckiej datowaną na V okres epoki brązu i początki wczesnej epoki żelaza.

Materiały zabytkowe znajdują się w IA UJ.

Badania będą kontynuowane.

TYSZOWCE
woj. zamojskie
Stanowisko 25A

Wojewódzki Ośrodek
Archeologiczno-Konserwatorski
w Zamościu

Badania prowadził mgr Jerzy Kuśmierz. Finansował WOAK i Cukrownia Tyszowce. Drugi sezon badań. Cmentarzysko kurhanowe kultury trzcinieckiej.

Kontynuowano prace na stanowisku położonym na piaszczystym wzniesieniu nad rzeką Huczwą. Badaniami objęto kolejne kopce o numerach 16 i 23. Ogółem zdjęto około 585 m² powierzchni.

Kopiec nr 16 o zachowanej wysokości względnej wynoszącej 55 cm i śr. 16 m przebadano do gł. 110 cm /licząc od szczytu kopca/ z powodu warstwy kulturowej pozostałej po wczesnobrązowej osadzie, a przykrytej przez nasyp kurhanu. W kopcu nr 16 nie zarejestrowano szczątków ludzkich. Zawierał on natomiast trzy szkielety zwierzęce oraz umieszczony w centrum kurhanu bogaty zespół sześciu naczyń, toporka kamiennego i liściowatego grocika brązowego. Znalaziono też nie związane z zespołem dwa przęśliki gliniane i glazowaną siekierkę krzemienią oraz liczne fragmenty ceramiki i krzemienie.

Kopiec nr 23 o wysokości względnej około 40 cm posiadał wygląd zdeformowanego kurhanu. W trakcie badań okazał się wzniesieniem zawierającym ziemiankę z resztkami paleniska, w obiekcie tym znaleziono sierp brązowy z guzkiem, który można w przybliżeniu datować na IV okres epoki brązu. W odległości ok. 2 m na południe od ziemianki natrafiono na skupisko skorup różnych naczyń. Jedno z nich, w dużej części zrekonstruowane wykazuje cechy wczesnolużyckie.

W trakcie prac odkryto jeszcze jeden bardzo słabo widoczny kopiec i oznaczono numerem 27. Jest to ostatni nie zbadany kopiec na stanowisku 25A.

Badania będą kontynuowane.

TYSZOWCE
woj. zamojskie
Stanowisko 25B

patrz
anlit